

## HET VERLANGEN

te weten te komen. Zij waren afgestuit op koele geslotenheid, knipperden met de oogen van teleurstelling en praatten nu achter zijn rug. Het deerde hem maar matig. Zoo leek het, na een half jaar, dat Van Leeuwen zichzelf weer geheel in de hand had, zag hij er uit als iemand, die nooit zijn leven met een vrouw gedeeld had.

Er was een nieuwe leerling in zijn klas gekomen. Van Leeuwen had het vernomen, er verder geen aandacht aan geschonken. Toen hij echter de klas binnenstapte en den jongen zag, kwam een plotselinge onrust over hem. Waar had hij dien jongen. . . . ? „Hoe heet je?” „Freek.” „Hm, ga maar zitten.” De jongen was, wat verbluft naar zijn plaats gegaan, had den leeraar toen vragend-beleedigd aangekeken. Hij trok daarbij de wenkbrauwen wat op, perste de lippen een weinig oopen. Van Leeuwen had plotseling ergens, een stekende pijn gevoeld. Hij keek den knaap aan met gefronste wenkbrauwen, opende den mond om hem te vragen, waarom hij zoo keek. . . . — Zoo keek Heleen ook — dacht hij eensklaps. Hij voelde hoe het bloed uit zijn gezicht wegstroomde. Hij sloeg de oogen neer, tuurde even op zijn handen. Zij trilden. Dit alles duurde misschien drie seconden. Toen had hij zich hersteld. De les nam een aanvang. Niemand had iets gemerkt.

Bij het wisselen van de uren had hij nog even als toevallig, in de richting van den jongen gekeken. Deze keek ook naar hem. Wederom ontmoetten hun blikken elkaar en weer voelde Van Leeuwen een schrijnende pijn. Daarna spoedde hij zich de klas uit naar een ander lokaal.

Den volgenden dag zei Van Leeuwen tegen Freek: „Je moet om vier uur maar even wachten, ik moet even met je praten.” De jongen kreeg een kleur. „Net als Heleen,” dacht Van Leeuwen. Toen de les afgelopen was en allen zich naar buiten haastten, voelde hij zijn onrust stijgen. Pas toen de laatste leerling vertrokken was, sloot hij, haastiger dan hij gewild had, de deur. „Zoo,” zei hij heesch. „En vertel me eens, hoe is je achternaam ook weer?” Freek noemde hem. „O, hm, juist ja. . . . En je moeder's naam, weet je die ook?” De jongen knikte, noemde dien naam ook. Maar het bracht geen oplossing. „Zoo zoo. . . . Wat doet je vader?” Freek keek een oogenblik naar den grond, antwoordde toen: „Ik heb geen vader. . . .” „O, neem me niet kwalijk.” „Die is. . . .” „Gestorven?” Freek knikte, keek vijandig. „O.” Van Leeuwen streek eenige malen met de hand langs het voorhoofd. „Waarom vraagt u dat allemaal?” vroeg de knaap norsch. Van Leeuwen keek hem aan, lang, zei toen bedachtzaam: „Kun je je mond houden?” De ander knikte. „Kijk zie je, mijn vrouw. . . .” „O, dat weet ik al.” „Zoo, hebben ze je dat al verteld?” De jongen knikte wederom. Met trillende stem voegde Van